

Двадцять років тому молодий залізничник Петро Старко попрощався із холостяцьким життям. Зустрівши на родинному святі Лідію, зрозумів – це саме та жінка, яку шукав багато років. І не помилюся. Відтоді їх поєднує не лише два десятки спільно прожитих літ, а й шестеро синопків.

Після першої невдалої спроби здобути фах колійника Петро Іванович вирішив стати будівельником. Закінчивши навчання, три роки змушений був відпрацювати за держзамовленням, вісім місяців з яких – в Узбекистані. Однак після служби в армії вже не мав бажання повертатися на чужину – тягнуло додому. Ще після кількох років будівельних робіт доля

ком. Він неохоче погодився, але потай від батьків подав документи на омріяний факультет і здобув прохідний бал.

Петрик зараз у дев'ятому класі. Ще донедавна йому прогнозували майбутнє танцюриста, адже дуже успішно займався у народному ансамблі "Україночка", що у Чернівцях. Але життєві уподобання змінилися, і танці стали просто

Мама

*Стрункі тополі, мов солдати,
Стоять біля дороги край села,
І виглядає дозго мати,
А може, в гості йде її дочка.*

*Близька надія, одинока,
Кривинка рідна, дорога,
Прийде і поцілує в щоку,
Спитас: "Мамо, як життя?"*

*А мама скаже: "Миля доню,
Життя моє – це тільки ти.
У Бога прошу тобі добру долю,
Тебе чекаю я завжди".*

*Шумлять тополі, пух летить,
Неначе білий сніг кружляє,
А мама вічно жде цю мить,
Коли дочка до неї завітає.*

Спогад

*Мамо, тебе пам'ятаю, як нині,
Сиве волосся твоє на чолі,
Стомлені очі, добрі і сині,
Руки натруджені, в зморшках твої.
Мамо, з тобою в думках розмовляю,
Поради я чую від тебе у сні.
Твердо я вірю і добре я знаю –
Любов материнську лишила мені.
Мамо моя, ти – найкраща у світі!
Як жаль, що немає тебе у живих,
А могила твоя потонає у цвітті,
А пам'ять – в молитві –
словах дорогих.*

Степан Володимирович НІЛОВ,
пенсіонер-залізничник,
Львівська область, Мостиський район

Товарний касир станції Кострижівка Лідія СТАРКО:

"Діти – наші найдорожчі скарби"

такі пов'язала його із залізницею. Колійні ази здобував стрілочником на станції Стефанівка, потім працював складачем вагонів, а згодом – обійняв посаду чергового по станції, попередньо закінчивши Львівський залізничний технікум. У цій посаді він у 1989 році перейшов працювати на станцію Кострижівка.

Після декретної відпустки дружина Лідія потрапила на заводі під скорочення, а на залізничній станції якраз була вакансія. Отак у 2005 році вона стала залізничницею. А через деякий час стала товарним касиром.

Саме пані Ліда є героїнею цієї життєвої історії. На її тендітних плечах – турбота про вісьмох чоловіків: чоловіка, його батька та шістьох синів. Два старші сини вже студенти, навчаються у Вижницькому коледжі прикладного мистецтва (саме тому ми не застали їх удома): 18-річний Олексій зараз на 3-у курсі, у майбутньому він буде інтер'єр-дизайнером, а 16-річний Андрій – першокурсник, студіює художнє ковальство. Щоправда, спочатку батьки намовляли Андрійка стати залізнични-

захопленням, натомість з'явилася мрія – стати військовим. Отож він активно готується до посиленого режиму Кам'янець-Подільського ліцею казармового типу з посиленою фізичною підготовкою.

Павлик та Іванко, які відповідно у сьомому та п'ятому класах, також вже знають, ким стануть у майбутньому. Обидва відвідують художню школу, комп'ютерні курси та гурток історії. До речі, художнім здібностям усіх дітей пан Петро завдячує своїй матері, мовляв, сам хисту до малювання не має. І з комп'ютером, каже, діти справляються краще за нього.

Найменшому Тарасикові лише півтора рочки. Перед народженням батьки переживали, чи сприймуть належно його появу старші брати, однак зараз переконані, що малюк – це їхня улюблена "іграшка".

Навіть зважаючи на суто чоловіче оточення, пані Лідія служницю себе не відчуває, але зізнається – спочатку було неймовірно важко. І значним чином тому, що нікому не довіряла свою роботу. Згодом почала розподіляти обов'язки, та й діти підросли. Омріяна пральна машина звільни-

ла пані Лідію від великого обсягу роботи.

Попри усі клопоти й відповідальність вона ні на мить не пошкодувала, що доля склалася саме так.

– Тішуся й пишаюся своїми дітьми: кожною їхньою перемогою в конкурсі, новою цікавою ініціативою. Діти – це моє найбільше багатство, – каже мама і господиня. А з яким жалем згадує прикрі моменти: і коли лікарі прогнозували тоді ще ненародженому Петрикові тяжку хворобу, і коли сусіди врятували дітей у бурхливих водах Дністра, і зникнення Павлика, який боявся повернутися додому через розбитий у сусіда шифер.

У сім'ї Старків діти однаковою мірою люблять та поважають обох батьків. Ті своєю чергою однаково беруть участь і у навчальному процесі, і у вихованні.

– Їх багато, тож друзів також мають багато. Різних. Але у них такий вік, що треба берігти від поганих людей, поганого впливу, поганих звичок. Поки що тримаємо їх у руках, – ділиться пан Петро.

Зараз усі навколо тільки дивуються – велика заслуга батьків у

таких скромних умовах виростити та виховати стільки чемних, розумних і талановитих дітей. А бувало, що й чули дорікання: для чого народжувати стільки дітей, якщо не зможете "поставити їх на ноги".

Зараз сім'я Старків віддає належне і залізниці, яка, крім основного стабільного доходу (зарплатні), бувало, допомагала їй продуктами. Проте були й такі часи, коли через скруту необхідно було шукати роботу деінде. І якби свого часу пан Петро вчасно на неї не повернувся – життя склалося б по-іншому, очевидно, став би заробітчанином. Та думка про те, що тоді його діти могли б жити заможніше, не тішить, оскільки він переконаний – дітям насамперед потрібні не гроші, а батьки, їхня любов та опіка. Життя подає чимало сумних прикладів, коли заробітчанські гроші і відсутність батьківської уваги та опіки

призводять до життєвих трагедій. Його ж діти вмикють усе: і посуд мити, і бурячки полоти. Щоправда, батьки не зловживають "запряганням" дітей до фізичної праці, розуміють, що дітям насамперед потрібно вчитися. Це – їхнє майбутнє. Усі гроші, які є, вкладають у їхнє навчання та розвиток.

Цього вересня у Петра та Лідії – "порцелянове весілля". Однак вони й не думають про якісь урочистості. Кажуть, то примха багачів, а у них найважливіші обов'язки – дбати про дітей та господарку. Зважаючи на свій вік, батьки хвилюються, щоб встигнути "підняти" дітей, особливо менших.

Діти віддячують тією ж монетою. Усі свої скромні "заробітки" вкладають у дім. От наколядували-насяяли минулого року і купили супутникову антену, цього року трохи родичі доклали, і придбали ноутбук. Тепер по секрету зізнаються, що спільними зусиллями готують подарунок до Дня матері. Приємно відчувати любов, взаємоповагу та щирі опіку, які панують у цій сім'ї.

Оксана ЛОЇК
Фото автора

**ЗА КРЕДИТАМИ –
В КРЕДИТМАРКЕТ!**

- ▶ До 75 000 грн
- ▶ До 36 місяців
- ▶ Без застави

ЦІНИ ЗНИЖЕНО!

Контакт-центр:
0-800-508-707

www.KreditMarket.ua

м. Львів, вул. Городецька, 12
Тел.: 0675024178; (032) 253-23-38

м. Львів, вул. Кн. Ольги, 114
Тел.: 0672180832; (032) 253-23-39